

ПРОФИЛИ

СРЕДНО УЧИЛИЩЕ ЗА ХУМАНИТАРНИ НАУКИ И
ИЗКУСТВА "КОНСТАНТИН ПРЕСЛАВСКИ" - ВАРНА

БРОЙ 3,
2022/2023 Г.

Време за промени

За много хора Трети март има значение дотам, че няма да ходят на работа или на училище и използват този ден за вършенето на задачи, за които през ежедневието не остава време. Но това не е какъв и да е ден, това е нашият национален празник. Ние трябва да го ценим, да го честваме подобаващо, ала вместо това ние го омаловажаваме, дори понякога забравяме. Вместо да го прекараме, поставяйки цветя на Шипка или някой друг исторически паметник, а може би дори разхождайки се в някой природен парк, повечето „българи“ предпочитат да прекарат този ден някъде извън родината, или просто да се правят, че денят не е по-различен от всеки друг.

За съжаление, това се случва все по-често - хората отвързват глави от българското и насочват поглед към чуждото. Дали от нещо дребно като покупки - гръцкият йогурт се предпочита пред киселото мляко, италианското вино се купува повече от българското, до това къде да живеят, къде да продължат образованието си, къде да създадат семейството си. Но проблемът не е само в младото поколение.

Той се заражда още от примера, който се дава по домовете. Да, тези хора са останали в България, изградили са семейство тук, работят, плащат сметки, но когато чуеш думите: „Дете, порасни и замани в чужбина - там е по-хубаво!“ - какъв стимул има младото поколение да изгради бъдещето си в родината? Ние израстваме с приказки как България е една загубена кауза и как няма смисъл да се мъчим да градим живот тук. Но това не зависи ли именно от нас самите? Как да очакваме страната ни да се развие, когато бягаме надалеч? Когато оставяме хора от миналото да отговарят за бъдещето? Когато не поемаме инициатива, за да я подобрим и развием?

За мен Трети март е ден за размисъл. Ден, в който да помислим какво можем да направим, ако сме заедно, ако сме единни. Заради това нека мислим! Нека не седим със скръстени ръце, повтаряйки как няма бъдеще в нашата държава! Нека направим първата крачка към по-добрия живот! Нека бъдем промяната! Нека!

Никол Генчева - XI Б клас

Никола Корчев - спасителят на Самарското знаме

След Освобождението в град Варна живее колоритният опълченец, спасителят на Самарското знаме, Никола Корчев.

Никола Павлов Корчев е роден през 1836 г. в село Горна Диканя, близо до Радомир. Израства висок и снажен мъж, над два метра висок. Жени се съвсем млад за красавица от съседното село. Семейството на Корчев е заможно и държи воденицата на селото. Една нощ във воденицата влизат двама турски аги и гонят мъжете, за да останат насаме с жените. Никола и баща му тръгват, но се връщат въоръжени и убиват агите. За да не бъдат заловени от властите, бягат в Самоков. Тук Корчев започва работа в градската ковачница и скоро е увлечен в борбата на будните българи в града за църковна независимост. Буйният Никола лично организира прогонването на гръцкия владика Матей от Самоков, заради което отново е принуден да бяга със семейството си.

Установява се в Цариград, където изучава железничарско дело.

Вероятно той е първият български локомотивен машинист в Барон - Хиршовата железница Русе - Варна. Длъжността му позволява да се включи в българското националноосвободително дело, като тайно превозва оръжие и документи на българската революционна организация.

Неведнъж укрива във вагоните и революционери – Панайот Волов, братя Обретенови и дори Васил Левски, когато Апостола пътува спешно за Букурещ. Наследниците на Никола Корчев разказват, че той е участвал в четата на Филип Тотю, както и в Русенския революционен комитет. Турските шпиони разкриват дейността му и Корчев бяга в Румъния, като се установява в Букурещ.

През пролетта на 1877 г., след като Русия обявява война на Османската империя, Никола Корчев се записва в Българското опълчение. Включен е в състава на Трета опълченска дружина под командването на подполковник Калитин, на която е поставена задачата да носи и пази първия български боен флаг – Самарското знаме. На 19 юли 1877 г. се водят тежките боеве за Стара Загора. В хода на битката се завързват ожесточени сражения около Самарското знаме. Четирима знаменосци един след друг падат убити в опит да го спасят. С ръкопашен бой Никола Корчев успява да изтръгне българското знаме от турски ръце и да го предаде на млад опълченец, който успява да го изнесе от сражението. Веднага след това Корчев пада, омаломощен от раните си. За спасяването на Самарското знаме при Стара Загора е награден с орден за храброст „Свети Георги“ – IV степен и е тачен и уважаван в цяла България.

След Освобождението семейството на Никола Корчев се установява във Варна и се занимава със строително предприемачество. През 1902 г. по случай 25-годишнината от Шипченската епопея се организират тържества на връх Шипка, за да се открие и освети новоизграденият храм-паметник. Поканени са всички живи опълченци и се решава, че на Никола Корчев се отрежда честта да води парада със Самарското знаме в ръка.

Никола Корчев - спасителят на Самарското знаме

Достолепният опълченец вдъхновява присъстващия на тържествата художник Ярослав Вешин, който изразява желание да увековечи знаменосеца, като го нарисува със Самарското знаме. В продължение на няколко месеца Корчев позира в ателието на художника в София. На срещите им често присъства Иван Вазов и между тримата се завързва приятелство. Приема се, че историята за нападението над турците във воденицата, разказана от сладкодумния Корчев, е пресъздадена от Вазов в първа глава на „Под игото“, а самият опълченец е прототип на Боримечката. Картината на Ярос-

лав Вешин „Самарското знаме“ е завършена през 1911 г. и получава голяма популярност.

Никола Корчев умира на 29 август 1921 г. Варненци скърбят и го изпращат с военни почести. Години по-късно първородният му син Иван предава костите на баща си в храм-костницата на връх Шипка, където те се съхраняват и до днес. Семейството на Никола Корчев предава всички принадлежности, останали от опълченеца, на Националния военноисторически музей. Между тях са оригинални подписи на Филип Тотю, на Стефан Караджа, Георгиевските кръстове, ордени, сабя, униформа, както и много оригинални снимки на опълченци.

Катерина Раличкова - учител по история и цивилизация

До човека, без когото нямаше да съм тук

Ценя те, мамо!
 Ценя колко безсънни вечери
 с нас прекарала си ти.
 Ценя колко свобода ни даваш,
 но пак успяваш да ни възпитаваш.
 Ценя колко се стараяш,
 дори и на моменти да не можеш да ни траеш.
 Ценя колко вкусно готвиш,
 без похвала да си просиш.
 Ценя колко си мила
 и как на всяка щуротия наша си навита.
 Ценя как си винаги усмихната,
 дори когато със задължения си зарината.
 Ценя колко много любов ни показваш
 без нищо да очакваш.
 Ценя те, мамо!

[pexels.com](https://www.pexels.com)

Никол Генчева - XI Б клас

Четенето не е за всеки. Наистина като малки ни натискаха да четем колкото се може повече детски книжки, за да си създадем навик да разгърнем страниците и да се зачетем в написаното.

Малцина сме обаче хората, които четат още. Мисля, че мога да се причисля към тях не само защото въщи имаме завиден брой книги, но и защото голяма част от тях вече съм прочела.

Четенето оприличавам на гледане на филм. От читателя зависи обаче дали ще му хареса историята. Успееш ли да влезеш в света на книгата, оставяйки думите да те потопят в историята, то тогава четеш.

Не всеки умее да чете. Някои хора приемат четенето за задължение, досадно бреме - не осмислят, не могат да си представят историята. Това е изгубено време за тях. Но може и да има книга за всеки тип човек. Има хора, които не спят по цели нощи, само и само да довършат историята, в която са се потопили изцяло, преживявайки живота на героите. Други пък прелистват набързо

страниците на книгите, за да могат да се похвалят само, че познават съдържанието им. А има и хора, които четат по задължение, защото им трябва за училище да знаят автори и произведения. За мен те са тъжни хора. Тъжно е, да не умееш да видиш какво ти разказва книгата. Тъжно е да се питаш: "А защо няма картинки, та да гледам тях, вместо да чета скучните редове?" Най-слепите хора са те. Неумеещите да четат, да усетят чувствата и енергията, които ти дават книгите.

Четенето е и бягство. Бягство от реалността, в която живеем – от сивотата, скуката. Дават ти възможност да видиш нещо ново, различно и може би истински вълнуващо.

Наистина четенето е самотно занимание. Единствено ти и мислите ти успявате да преминете през приключението в книгата. Смятам, че точно в самотността на това занимание се крие красотата му. Нима не е прекрасно никой да не ти поставя прегради, условия и уговорки? Да бъдеш сам със себе си и книгата...

Да, прекрасно е да се потопиш в книгата, в сюжета, да бъдеш сякаш рамо до рамо с героите. Да изпитваш техния страх, тяхното щастие, тяхната тревога...А когато историята свърши? Когато си облян в сълзи или усмихнат до уши на последната страница от историята? Ето я най-тъжната част...Отделянето от книгата...Тази книжна свобода ми е любима, но и тъй омразна...

Когато

Цвете

Когато в началото казвах, че мисля за теб,
те излъгах.

Когато ти казвах, че пак те сънувах.

Че мисля за тебе всяка секунда, в ума си
ми без принуда.

Сега си се смее сама, от глупост се влюбих.

Да лъжа света, да се лъжа сама.

Че мисля за тебе сега и то не на шега.

Дъха си щом до твоя усетя, той секва,
душата ми от лудост потрепва.

Когато в началото казвах, че мисля за теб,
май не излъгах.

Милена Славова - XI В клас

Тръгваш ли си вече?

Вдишвам, издишвам. Очите ми пак бягат
под клепачите. Мислите ми се лутат в
главата и фантазиите ми за теб не спират.
Часът е 4, а аз не съм лягал и за час.
Рекордът ми за сън е 20 минути, които
всъщност не съм сигурен дали са сън, или
бяха отново мислите ми за теб.
Единственото нещо, за което ми останаха
сили, е да рисувам. Да рисувам теб, защото
само тебе виждам. Виждам те красива,
тъжна, замислена. Виждам те гола и с
дънки, и с яке. Виждам те в дъжда и в хола
ми. Виждам те до мен, но никога далеч.
Винаги си близо, ти си ритъмът на сърцето
ми. Ти трябва да си близо, винаги да си
горе, в ума ми, не разбираш ли? То, ако те
няма, без нищо ще остана. Музиката ми ще
умре, четката ми ще се счупи, сърцето ми
ще спре. Но поне най-накрая ще заспя.
Тръгваш ли си вече?

Милена Славова - XI В клас

Малката Леа събираше цяла седмица
парички за цвете. Не какво да е цвете, а
розова маргаритка - любимото на майка ѝ.
Скоро беше голям празник за Леа -
рожденият ден на майка ѝ. Това бе
любимото ѝ време от годината, което тя с
нетърпение очакваше, защото на фона на
приятна музика те танцуваха и поскачаха,
докато правеха торта и други сладкиши, от
които малката Леа опитваше с пръстче
нетърпеливо.

Леа се прибираше от училище - беше
усмихната, с черни панталонки, бяла блузка
и черно есенно яке, а на гръбчето си
носеше лилава раница със стикери на
пеперуди. Когато пристигна в цветарския
магазин, усмихнато каза на продавачката:

- Добър ден!

- Добър ден! - отвърна продавачката.

Разглеждайки нетърпеливо всички цветя,
които бяха изнесени, Леа видя в една синя
ваза, пълна с маргаритки, последната -
останала розова. Малките ѝ ръчички се
пресегнаха бързо към вазата, за да вземе
маргаритката, подаде я на продавачката и
каза развълнувано:

- Тази ще купя!

Продавачката се усмихна, взе цветето,
започна да му връзва панделка и попита:

- За кого е цветето?

- За мама, има рожден ден днес и искам да
я изненадам! - отвърна Леа с изпълнен от
щастие поглед.

продълж. на стр. 6

В продавачката се зароди чувство на умиление и подавайки цветето към Леа, ѝ каза:

- Мама ще остане очарована, убедена съм!

Леа взе цветето и бързо - бързо тръгна към вкъщи. Пред къщата я чакаше баща ѝ, усмихнат и нетърпелив да прегърне детенцето си. Леа се спусна към него, викайки гордо:

- Тате, тате, виж какво купих за мама!

Очите на баща ѝ се напълниха със сълзи, когато видя маргаритката.

- Ще вървим ли при мама? - попита той, хващайки я за ръка.

- Да! - каза Леа и двамата се запътиха към колата.

След 10 минути пътуване, когато пристигнаха, Леа нетърпеливо слезе от колата и се затича към майка си. Спря се пред надгробната плоча, клекна, усмихна се и каза:

- Мамо, мамо, виж какво ти взех - любимото ти цвете! Дано да го харесаш, цяла седмица събирах парички за него! - поставяйки маргаритката там, където лежи майка ѝ. Извади от джоба си тяхна семейна снимка, целуна майка си и каза:

- Честит рожден ден, мамо, липсваш ми!

А малките ѝ зелени очички се напълниха със сълзи от скръб.

Теодора Николова - XI В клас

Невидими окуви

За стотен път бях окуван в невидими окуви. Очите ми обикаляха студената, тъмна стая.

То стоеше в десния ъгъл, шепнейки. Като кула, извисена над мен. Тъмната висока фигура привличаше вниманието ми, вземаше дъха ми. Погледът ми се втренчи в нея. Колкото повече гледах, толкова по-ясна ставаше. Тя придоби лице с голяма назъбена усмивка, очите ѝ блестяха в най-страховитото червено. Тялото ми стоеше неподвижно, умът ми беше озадачен и уплашен. Фигурата почна да се приближава към мен. Шепненето ѝ се превръщаше в тих говор, който не можех да разбера. Цялото ми тяло пулсираше, студена пот почна да се стича от челото ми. С всички сили се опитвах да избягам, да скоча от леглото, но опитите ми бяха безнадеждни. Сякаш нещо ме държеше там. Думите на фигурата, придобила форма на триметров демон, ставаха разбираеми. Повтаряше израза: "Сърцето ти кърви!".

Говорът му се превръщаше в крещене, с всяка секунда по-силно, по-дълбоко. Приближаваше се все по-бързо. Застана на лявата страна на леглото и постави тежката си деформирана ръка на гърдите ми. Допирът му ме накара да изпитвам най-ужасните чувства на страх - беше като затишие пред буря.

Имах усещането, че ушите ми ще гръмнат, звуците, които издаваше, бяха по-силни от всеки звук, който някога съм чувал. Рязко постави другата си ръка на гърлото ми, виковете му ставаха по-шумни с всеки допир. Силните му длани почнаха да ме задушават, сякаш на гърдите ми стоеше скала.

За стотен път се събудих от ада, който бяха сънищата ми. Поне така си мислех, докато не забелязах раните и подуването по врата ми. Опитах се да разбера какво се случва, да разбера какво значеше, че "сърцето ми кърви", как тя знаеше за диагнозата, която ми поставиха преди седмица.

Иван Иванов - XI В клас

МЕЖДУЧАСИЕ

Открийте шестте разлики

Илюстрации: Нелина Алексиева - XI Б клас

Главоблъсканица

Открийте думите – Априлско въстание, борба, Васил Левски, герои, гордост, мир, народ, опълченци, Османска империя, родина, Руско-турска война, саможертва, Сан Стефано, свобода, семейство, Хвърковатата чета, Христо Ботев, Шипка

А	П	Р	И	Л	С	К	О	Т	О	В	Ъ	С	Т	А	Н	И	Е	Р
Х	В	Ъ	Р	К	О	В	А	Т	А	Т	А	Ч	Е	Т	А	И	В	У
Г	Г	Ъ	Х	А	С	З	Ч	С	М	Л	К	И	И	Ц	Д	П	Ч	С
Ц	О	Т	Н	Н	Д	М	И	Р	Й	Ч	Й	Р	У	С	Е	С	Г	К
Д	Р	И	С	Ю	Ф	Л	В	Н	У	З	Х	О	Ъ	А	Р	А	К	О
Я	Д	С	К	Щ	Л	А	С	Х	И	Ъ	Г	Д	Т	М	Ф	Н	О	-
Ч	О	Х	М	Е	Г	Я	Ъ	Г	Е	Р	О	И	Р	О	Ж	С	С	Т
Щ	С	Д	В	Ш	Х	З	Ц	Ъ	К	Ц	Ц	Н	Е	Ж	Б	Т	Б	У
К	Т	С	В	О	Б	О	Д	А	О	Н	Ф	А	В	Е	Г	Е	Ъ	Р
Ш	К	Е	Н	П	Й	Ъ	Д	Т	Е	Ж	Д	О	Я	Р	Т	Ф	К	С
И	Д	М	А	П	-	Ц	Е	Ч	Л	Б	С	Ш	З	Т	Ъ	А	Т	К
П	В	Е	Я	О	К	Ж	Л	Г	П	Н	А	П	А	В	Х	Н	Е	А
К	Р	Й	В	И	М	Ъ	Р	Б	Ш	Б	О	Р	Б	А	Н	О	Я	В
А	-	С	Е	У	П	Н	Ф	Ж	Ю	М	Ю	-	Я	Ъ	Й	Н	Ц	О
Ю	О	Т	Р	О	Л	М	Н	А	Р	О	Д	Щ	В	С	М	Х	Х	Й
Ж	Ф	В	О	С	М	А	Н	С	К	А	И	М	П	Е	Р	И	Я	Н
Б	Я	О	Т	Ъ	В	Е	Т	О	Б	О	Т	С	И	Р	Х	И	Ж	А

Съставител: Йонета Петрова - XI Б клас

Редактори на броя: Радостина Иванова, Дарена Маринова,
Виктория Славова, Деа Тумбалова, Изабел Атанасова, Ирена Петрова,
Нелина Алексиева, Йонета Петрова, Никол Генчева

